

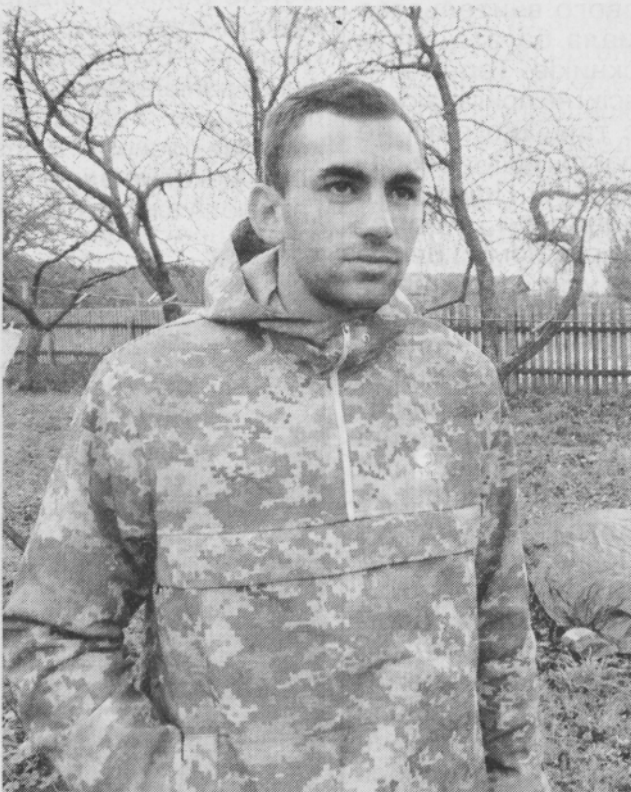
В АТО ПІШОВ ЧЕРЕЗ ЗАГИБЕЛЬ ДРУГА

Сьогодні Україна та її Збройні Сили проходять найбільше випробування в своїй новітній історії – збройну боротьбу на Сході України за незалежність та територіальну цілісність, за майбутнє України.

Тому 6 Грудня – День Збройних Сил, був і залишається всенародним святом. Це свято мужніх і сильних духом чоловіків, людей військової справи, покликаним яких в усі часи був захист своєї Вітчизни і рідної землі від ворожих зазіхань.

Нині багато говориться про патріотизм, про гідність і честь, про любов до своєї Вітчизни. Саме такі риси характеру притаманні тим, хто оберігає наш спокій на сході України, хто відстоює цілісність держави, щомиті ризикуючи своїм життям. Таких захисників України – учасників АТО сьогодні називають героями нинішнього часу. Це звичайні і, водночас, незвичайні люди, бо здатні на самопожертву в ім'я захисту своєї країни чи заради порятунку життя товариша. Вони стають прикладом мужності, стійкості і високого патріотизму. Саме з таких і мій співрозмовник – воїн-контрактник Леонід Полюхович з села Серники, який нещодавно при-

бізнесу. Однак, все змінилось в його житті в одну мить, коли в АТО загинув його кращий друг. Втрата товариша настільки вплинула на нього, що Леонід відкинув всі свої справи, розпродав магазинчик і зателефонував своєму знайомому з військкомату, мовляв, готуй документи на мене на контракт. Причому, поставив умову, щоб його відправили саме в зону АТО, бо це було, на його переконання, найбільш дієве з того, що можна було зробити, аби помститися за смерть товариша. Не спинив хлопця від цього вчинку навіть той факт, що до

знаходяться на лінії розмежування, - лаконічно повідує про свою службу в зоні АТО Леонід, не вдаючись, через її специфіку, до подробиць. – І, напевне, таких «точок» поміняю ще не одну, бо наш підрозділ мають в черговий раз передислокувати по лінії розмежування. Тобто, майже постійно доводиться бути на «передку». Бувало, знаходився всього за 70 метрів від ворожих позицій... А там всяке трапляється: то обстріли від «сепарів», то ворожий снайпер б'є. Але, слава Богу, за час моєї служби «двохсотих» у нашій роті не було, тільки «трьохсоті». Одного з них, пораненого «сепарським» снайпером, мені випало на собі витягувати з-під його прицільного вогню... При цих словах, лише коротко обмовившись про цей свій, безперечно, героїчний вчинок, Леонід Полюхович, зі скромності чи з небажання про це розповідати, замовкає. А на всі мої намагання розпитати його про даний бойовий епізод детальніше, зрештою, мовчки дістає з шухлядки свою нагороду - нагрудний знак «Почесна відзнака командувача військ оперативного командування «Захід», яку йому вручили за проявлену відвагу та за врятоване життя пораненого бойового побратима... Як мовиться, все зрозуміло і без слів...

нами ще з 6-го класу. Батьки його розлучились: мати нині в Росії, на заробітках, батько – в Білорусі, тож ми були йому за маму і за тата. Від нас він і на контрактну службу в армію пішов, коли повернувся з Києва. Однак, про те, що йде

служити та ще й в АТО – нам з дідом не казав. Ми то бачили, що він все якісь папірці і довідки збирає – то в сільраді, то в Зарічному. Але на моє запитання Льоня відповідав, що збирає документи, щоб на роботу влаштуватися. А сказав нам, куди насправді їде, вже перед самим від'їздом. В той злочасний день у

був із зони АТО у відпустку. Служба там у нашого земляка доволі непроста, тож у розмові, яка відбулась напередодні Дня Збройних Сил України, він попросив не називати ні назви свого підрозділу, ні своєї військової посади, ні місць несення служби, обмовившись лише, що перебуває на контрактній службі вже півтора року, з них більше року – безпосередньо на передових рубежах в зоні АТО. Зі слів 23-річного Леоніда, на військову службу у ЗСУ він пішов у липні 2016 року, заключивши контракт на 3 роки. А до того мав цілком мирну професію кухаря, яку здобув в одному з київських училищ. Каже, що дуже хотів навчитися добре готувати. Але ще в училищі зрозумів, що куховарити – це не його стихія. Отож, після навчання, за допомогою київських друзів, відкрив у столиці магазинчик-кіоск по ремонту мобільних телефонів, в яких непогано розбирався. За 5 років ця невеличка власна справа, хоч і не приносила йому значних прибутків, але на прожиття в Києві та винаймання там квартири молодому хлопцю вистачало. Відтак, з часом подумував і про подальший розвиток та розширення свого

цього він не мав жодного досвіду військової служби, поскільки строковою він не служив. Отак, всю військову науку Леоніду Полюховичу довелось опановувати, буквально, з нуля. Але, не дивлячись на це, після кількомісячної фахової підготовки в навчальному центрі та на полігонах, молодий воїн-контрактник досить швидко оволодів стрільбою з різних видів зброї та навчився іншим необхідним азам

військової справи. А далі була АТО, куди він прибув, за розподілом, уже підготовленим військослужбовцем. - За час тамтешнього перебування я зі своїм підрозділом поміняв кілька відомих «гарячих точок», які

- Ти вже прослужив половину свого контракту, як він закінчиться - чи будеш продовжувати далі військову службу у Збройних Силах України? – запитую у свого співрозмовника, аби якимось розрядити обстановку.

- Ні, не буду – не вистачить у мене нервів на більший строк. Ніби зараз і з постачанням у військах більш-менш нормально, і з умовами проживання прийнятно: як прийдеться і де прийдеться, а в зоні АТО, в основному, спимо в бліндажах – з пічкою-буржуйкою доволі тепло. І з командуванням, принаймні, моїм, питань нема. Та, всеодно, в армії є ще дуже багато негативних проявів. Особливо обурюють так звані «аватари» - алкозалежні особи, які бухають зранку до вечора і яких незрозуміло як тільки беруть до війська, а тим більше в АТО. Добре, що хоч таких невеликий відсоток попадається серед військовослужбовців. Вистачає там й інших негативних моментів, але про це я зараз не хочу говорити...

- За Льоною ми всі дуже переживаємо і хвилюємось, особливо, коли він був в АТО – кожен день з тривогою дивилися телевизор про те, що діється на Донбасі, телефонували йому часто, чи все в нього добре, - приєднується до нашої розмови і бабуся Леоніда – Єфросинія Юхимівна (на фото). – Він же нам з дідом як син – жив з

нас і син трагічно загинув – якраз його похорони були, і в той день Льоня мав їхати на службу... То він і не бачив, як ховали дядька, хоч я й просила відкласти поїздку на якийсь день... В мене п'ятеро дітей, нині маю від них 14 внуків і троє правнуків, але з нами зараз один Льоня живе. Дали йому оце зараз відпустку додому на місяць, то він побув вдома лише половину і вже збирається назад їхати. Каже, що треба спочатку в госпіталь, а там знову в АТО, тож будемо знову за нього хвилюватися... Мені було б менш тривожно, якби він там був десь кухарем, адже спеціально вчився на цю професію, та хіба ж він послухає – навпаки, вибрав собі таку небезпечну воєнну спеціальність, що весь час доводиться бути на передньому краї. Тому й місця собі не знаходжу, так переживаю за внука і молюсь кожен день, аби в нього все було добре...

«Сьогодні вже буду вирушати в госпіталь, адже поки перебуваю у відпустці, то хочу трохи підлікувати там спину, яку підірвав в зоні АТО ще 6-7 місяців тому. Підлікуюсь, і знову на Схід, у свій підрозділ, - зазначає, на завершення нашої розмови, воїн-контрактник. Отож, на прощання, зичимо Леоніду, насамперед, здоров'я, а ще - неодмінно удачі і в нелегкій службі, і в подальшому житті.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ